

La Santa Seu

MISSATGE DEL SANT PARE LLEÓ XIV PER A LA 111a JORNADA MUNDIAL DEL MIGRANT I DEL REFUGIAT 2025

(4-5 d'octubre de 2025)

Migrants, missioners d'esperança

Benvolguts germans i germanes,

La 111a Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat, que el meu predecessor va voler que coincidís amb el [Jubileu dels migrants](#) i [del món missioner](#), ens ofereix l'oportunitat de reflexionar sobre el vincle entre esperança, migració i missió.

El context mundial actual està tristament marcat per guerres, violència, injustícies i fenòmens meteorològics extrems, que obliguen milions de persones a abandonar la seva terra natal a la recerca de refugi en altres llocs. La tendència generalitzada de vetllar exclusivament pels interessos de comunitats circumscrites constitueix una amenaça greu per a l'assignació de responsabilitats, la cooperació multilateral, la realització del bé comú i la solidaritat global en benefici de tota la família humana. La perspectiva d'una nova carrera armamentística i el desenvolupament de noves armes —incloses les nuclears—, l'escassa consideració dels efectes nefastos de la crisi climàtica actual i les profundes desigualtats econòmiques fan que els reptes del present i del futur siguin cada vegada més difícils.

Davant les teories de devastació global i escenaris aterridors, és important que creixi en el cor de la majoria el desig d'esperar un futur de dignitat i pau per a tots els éssers humans. Aquest futur és part essencial del projecte de Déu per a la humanitat i la resta de la creació. Es tracta del futur messiànic anticipat pels profetes: «Encara es veuran vells i velles asseguts als carrers de Jerusalem, gent carregada d'anys, cadascun amb el seu bastó. Els carrers de la ciutat seran plens de nens i nenes que hi jugaran. [...] Sembraré la pau, les vinyes donaran fruit abundós, i les terres, bones collites; serà

generosa la rosada del cel» (Zc 8,4-5.12). I aquest futur ja ha començat, perquè va ser inaugurat per Jesucrist (cf. Mc 1,15 i Lc 17,21) i nosaltres creiem i esperem en la seva plena realització, ja que el Senyor sempre compleix les seves promeses.

El [Catecisme de l'Església Catòlica](#) ens diu que «la virtut de l'esperança respon a l'aspiració a la felicitat posada per Déu en el cor de cada home; assumeix les esperances que inspiren les activitats dels homes» (n. 1818). I certament la recerca de la felicitat —i la perspectiva de trobar-la en un altre lloc— és una de les principals motivacions de la mobilitat humana contemporània.

Aquesta connexió entre migració i esperança es revela clarament en moltes de les experiències migratòries dels nostres dies. Molts migrants, refugiats i desplaçats són testimonis privilegiats de l'esperança viscuda en la quotidianitat, a través de la seva confiança en Déu i la seva resistència en les adversitats amb vista a un futur en el qual entreveuen l'aproximar-se de la felicitat i el desenvolupament humà integral. En ells es renova l'experiència itinerant del poble d'Israel: «Déu nostre, quan sortíeu guiant el poble, quan avançàveu per la solitud, tremolà la terra i el cel fou generós, davant de Déu, del Déu del Sinaí, davant de Déu, del Déu d'Israel. Vau fer caure una pluja abundant per refer els vostres camps esgotats; vau allotjar-hi la vostra família. Instal·làreu els pobres, Déu nostre, al país fèrtil del vostre patrimoni» (Sl 68,8-11).

En un món enfosquit per guerres i injustícies, fins i tot on tot sembla perdut, els migrants i els refugiats s'erigeixen com a missatgers d'esperança. El seu coratge i la seva tenacitat són un testimoni heroic d'una fe que veu més enllà del que els nostres ulls poden veure i que els dona la força per a desafiar la mort en les diferents rutes migratòries contemporànies. També aquí és possible trobar una clara analogia amb l'experiència del poble d'Israel errant pel desert, que afronta tots els perills confiant en la protecció del Senyor: «Ell et guardarà del parany de l'ocellaire i del flagell de la pesta; t'abrigarà amb les seves plomes, trobaràs refugi sota les seves ales; et cobrirà fidelment com un escut. No et farà por la basarda de la nit ni la fletxa que vola de dia, ni la pesta que s'esmuny a la fosca, o l'epidèmia que a migdia fa estralls» (Sl 91,3-6).

Els migrants i els refugiats recorden a l'Església la seva dimensió pelegrina, perennement orientada a assolir la pàtria definitiva, sostinguda per una esperança que és virtut teològica. Cada vegada que l'Església cedeix a la temptació de la "sedentarització" i deixa de ser *civitas peregrina* —poble de Déu que pelegrina vers la pàtria celestial (cf. Sant Agustí, *La ciutat de Déu*, Llibre XIV-XVI)—, deixa d'estar "en el món" i passa a ser "del món" (cf. Jn 15,19). Es tracta d'una temptació ja present en les primeres comunitats cristianes, fins a tal punt que l'apòstol Pau ha de recordar a l'Església de Filipis que «nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem el Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers» (Fl 3,20-21).

De manera particular, els migrants i els refugiats catòlics poden esdevenir avui missioners d'esperança en els països que els acullen, duent a terme nous itineraris de fe allà on el missatge de Jesucrist encara no ha arribat o iniciant diàlegs interreligiosos fets de quotidianitat i recerca de valors comuns. En efecte, amb el seu entusiasme espiritual i la seva vitalitat, poden contribuir a revitalitzar comunitats eclesials endurides i cansades, en les quals avança amenaçadorament el desert espiritual. La seva presència ha de ser reconeguda i apreciada com una veritable benedicció divina, una oportunitat per a obrir-se a la gràcia de Déu, que dona nova energia i esperança a la seva Església: «No us oblideu de practicar l'hospitalitat; gràcies a ella, alguns, sense saber-ho, van acollir àngels» (He 13,2).

El primer element de l'evangelització, com subratllava [sant Pau VI](#), és generalment el testimoni: «Tots els cristians estan cridats a aquest testimoniatge i poden ser, en aquest sentit, veritables evangelitzadors. Pensem especialment en la responsabilitat que recau damunt dels emigrants en els països que els reben» (*Evangelii nuntiandi*, 21). Es tracta d'una veritable *missio migrantium* —missió realitzada pels migrants— per a la qual s'ha de garantir una preparació adequada i un suport continu, fruit d'una cooperació intereclesial eficaç.

D'altra banda, les comunitats que els acullen també poden ser un testimoni viu d'esperança. Esperança entesa com a promesa d'un present i un futur en el qual es reconegui la dignitat de tothom com a fills de Déu. D'aquesta manera, els migrants i els refugiats són reconeguts com a germans i germanes, part d'una família en la qual poden expressar els seus talents i participar plenament en la vida comunitària.

Amb motiu d'aquesta jornada jubilar en la qual l'Església prega per tots els migrants i els refugiats, desitjo encomanar a tots els qui estan en camí, així com als qui s'esforcen per acompanyar-los, a la protecció maternal de la Mare de Déu, consol dels migrants, perquè mantingui viva en els seus cors l'esperança i els sostingui en el seu compromís de construir un món que s'assembli cada vegada més al Regne de Déu, la veritable Pàtria que ens espera al final del nostre viatge.

Vaticà, 25 de juliol de 2025, Festa de sant Jaume apòstol

LLEÓ PP. XIV